

rette sig efter Loven. De kunne ikke affattes uden ved Dom, — hvortimod andre Embedsmænd, som vi have seet efter § 22, kunde affediges, der er Modfatningen — „de kunne ikke affattes uden ved Dom, ei heller forflyttes imod deres Dnsse, uden for de Tilfælde, hvor en Omordning af Domstolene finder Sted. Dog kan den Dommer, der har fyldt sit 65de Aar, affediges, men uden Tab af Indtægter.“ Her er Undtagelsen, og den samme Art Undtagelser kan bestemmes ved Lov, det vil sige, der kan foreslaaes Love, som forbyde eller forhindre Regjeringen fra at udøve den fulde Myndighed, som den i Overensstemmelse med § 22 har til at affedige Embedsmænd. Det er det, denne Undtagelse angaaer, men aldeles ikke Pensjonsberettigelse, just fordi der i § 22 ikke er talt et eneste Ord om en Pensjonsberettigelse. Det er meget rigtigt, at man ikke for meget skal vende tilbage til den grundlovgivende Rigsdags Forhandlinger, men, da der dog er vendt tilbage til dem, og jeg aldeles ikke vil nægte, at det ogsaa kan have sin Betydning, saa maa jeg vel bringe i Erindring, hvad der herom blev sagt igaar, thi den Snees skal ikke smelte for mig. Der blev yttret igaar, at Forslaget, som det kom fra Regjeringen til Constitutionen, indeholdt aldeles ingen Bestemmelse, som gik i den Retning, man her vil ind paa. Det Dominerende altsaa i Forhandlingerne issor, det var et Forslag, som gik ud paa det Modsatte af det, man vil forsøge at gjøre gjældende nu; der kom vel Endringsforslag til, men disse Endringsforslag gik ud paa noget ganske Andet og meget Fuldstændigere, end der nu staaer i Grundloven, og man blev staaende ved dette. Man kunde ikke issor i Rigsdagen sætte igjennem en eneste tydelig Bestemmelse om det Punkt, man havde til Formaal (Hør!), saa meget herkede den oprindelige Bestemmelse, saa meget var det den, som Fleertallet sluttede sig til. Nu forsøger man imidlertid gjennem en Fortolkning at forfølge den Bei, man forgjæves issor forsøgte at betrage, og det har fundet et Medhold, som jeg i Genhold til hvad der passerede igaar, bøier mig under, men som aldeles intet betyder idag, thi det er en Afgjørelse angaaende et eneste Punkt; og det, som

bedst vil bringe Rigsdagen til at indsee, hvor lidet Sandt der er i det, som man her forsøger at bringe til en saa alvorlig Forhandling og saa alvorlig Afgjørelse, det er, at et Underamendment, hvori det hed, at for de første 20 Aar gives Embedsmanden 1 Stilling om Aaret i Pension, om han affediges forinden, vilde have været fuldkommen grundlovmæssigt, saa grundlovmæssigt, at jeg meget tvivler om, at den ærede Formand havde turdet undlade at stille Spørgsmaalet til Forhandling, eller havde i mindste Maade næret Tvivl, om det var grundlovstridigt eller ikke. Men nu er Spørgsmaalet, om det er klogt at fore os ind paa et Gebeet, hvor en saadan Futilitet skal kunne gjøre Forskel paa det Grundlovmæssige og ikke Grundlovmæssige. Den Afgjørelse, vi her komme til, den kan have meget Væsentligt at betyde, ikke ved dens Indslydelse paa Pensjonsloven, men ved dens Indslydelse i det Hele, paa den Maade, hvor paa man betragter Grundloven (Hør!) og den forskjelligartede Brug, der kan gjøres af den. Det gjør mig ondt, at vi ere komne til at betrage denne Bei, og ikke have ladet alle disse Forslag gaae deres Skæbne imøde (Hør!). Jeg har den fuldeste Overbeviisning, at man her i Thinget fuldelig vil gjøre al den Ret mod Embedsclassen, som det er muligt at gjøre, ikke af noget personligt Hensyn, ikke af nogen Klasse eller Kastefærlighed, men fordi det er i Statens Interesse, og jeg holder mig ligesaa overbevist om, at, naar man forsøger ved andre Midler at staffe Embedsmændene en bedre Stilling end den, de kunne faae paa den simple lovlige Bei, saa gjør man dem sikkert Skade (Hør!).

Naar et æret Medlem igaar henviste til en anden Paragraph i Grundloven, og sagde: Hvad Sikkerhed have I da for, at I skulle faae en Communallov, hvad Sikkerhed have I da for, at I skulle faae den eller den Lov, som er tilfagt i en af Grundlovens Paragrapher, saa siger jeg, vi have ingen anden Sikkerhed derfor end den, at en Gvilkenksomhelst af os kan indbringe et Forslag til en saadan Lov, og, dersom det gaaer igjennem og faaer begge Things og Regjeringens Sanction, saa bliver der en Communallov, og om det ikke lykkedes, saa have vi